

נותר ברגל מ"מ לענין לינה יתכן דעשאן צק אחד כפשטיה דקרא שאחר הרגל ישוב לצינו" ויניחא השתא דשמיני עזרת וזיכורים לשטעוין לינה מיתרבו מדמכזיז ופנית ולחג הסוכות צענין היקשא מתג המנוות ולל מיתרבי מדמכזיז ופנית דלאמרינן פ"ק דר"ה (דף ה' וס) למאי הלכתא כתב רחמנא לחג הסוכות לאקושי לחג המנוות מה חג המנוות טעון לינה אף חג הסוכות טעון לינה דאי משום דמכזיז ופנית הוה אמינא לינה אחד ואמיה היקשא לאשמועינן דאקור ללאת מירושלים כל ז' ימי החג שכל הרגל חשוב צק אחד כחג המנוות ויניחא נמי הוה דקאמרי" הלא שכשם שצנעת ימי החג טעון לינה:

הביכורים מעונינים קרבן שיר תנופה ואינה צב'

ג' דזיכורים (מ"ו) מפרש דלאמנע הקריאה הימה תנופה דתנא הגיע לארמי אוזד אזי מוריד הסל מכתפו ואוחזו בשפתו ובהן מניח ידו תחתיו ומניפו וקורא מארמי אוזד אזי עד שגומר כל הפרשה כולה ומניחו כלל המזבח ומשחמו ויולא משמע שלא היה מניף אלא צנעת הקריאה אלא צספרי (פרשט ראה) משמע דאיכא שמי תנופת דקמתי והנחתו לפני ה' פנימיים ולמנע שטעוין תנופה צ' פעמים אחת צנעת קריאה אחת צנעת השתחוויה והתם צספרי דרש צ' תנופות מדמכזיז ולקח הכהן הנוטף מידך כר' אליעזר צן יעקב ושמא קבר זה את העם (שמות לג) מנא"ר הכא והנחתו זו תנופה ולהכי צעי צ' תנופות ולקח הכהן צאלמע קריאה כמידי וכי כמידי והנחתו גבי השתחוויה כמידי ומשמע ליה לשון תנופה מלשון טעון לינה. ודחינא לא מלעוטי פסח דכדוהיה, דאיא טעון לינה ומאי גיהו פסח שני. והאי דקמתי בבחיאת בהריא מנין לפיכך שני, אחרי שחצוהיה והמיתוהו צן צנעת כן. והכי נמי מסתברא דתנא במסכת ביכורים פ"ב היכורים טעוין קרבן שיר ותנופה לינה. ודחינא לינה על הקרבן. ודחינא לינה על הקרבן. ודחינא לינה על הקרבן. ודחינא לינה על הקרבן.

מאי לא זמן לא ברכת המזון ותפלה הכי נמי מסתברא דאי ס"ד זמן זמן כל שבעה מי איכא הא לא קשיא דאי לא בריך האידנא מברך למחר לא ליומא אחרינא מ"מ כום בעינן ליומא מסייע ליה לר"ג דאמר רב נחמן "זמן ואומר ואפילו בשוק דאי אמרת בעינן כום כום כל יומא מי איכא דלמא דאי קלע ליה כום וסבר ר' יהודה שמיני טעון לינה והא תניא ר' רבי יהודה אומר מנין לפסח שני שאינו טעון לינה שנא' ופנית בבקר והלכת לאהליך וכתוב ששית ימים תאכל מצות את שטעוין ששה טעון לינה את שאינו טעון ששה אינו טעון לינה למעוטי מאי לאו למעוטי נמי שמיני של חג לא למעוטי פסח שני דכוותיה הכי נמי מסתברא דתנן הביכורים טעוין קרבן ושיר ותנופה ולינה מאן משעת לינה דאמר ר' רבי יהודה וקאמר טעון לינה דתניא ר' יהודה אומר [א] והנחתו זו תנופה אתה אומר זו תנופה או אינו אלא הנחה ממש כשהוא אומר והניחו הרי הנחה אמור הא מה אני מקיים והנחתו זו תנופה ודלמא ר"א בן יעקב היא דתניא ולקח הכהן הטנא מידך לימוד על הביכורים שטעוין תנופה דברי ר"א בן יעקב מ"ט דר"א בן יעקב איתיה יד יד משלמיה חתם הכהן ולקח הכהן הטנא מידך וכתוב בתים ידיו תביאנה את אשי ה' מה כאן בהן אף להלן בהן ומה להלן בעלים אף כאן בעלים הא כיצד יבהן מניח ידו תחת יד בעלים ומניף מאי הוי עלה רב נחמן אמר אומרים זמן בשמיני של חג ורב ששת אמר אין אומרים זמן בשמיני של חג והלכתא אומרים זמן בשמיני של חג תניא בוותי דרב נחמן שמיני רגל

תורה אור השלם

- ובשלת האבלת במקום אשר יבחר ו אלצהף בו ופניו בבקר והלכת לאהליך.
- ששת ימים תאכל מצות וימים שבעה ימים שבת לא תעשה מקלאבך.
- ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה אשר נתתה לי ו והנחתו לפני ו אלצהף והשתחית לפני ו אלצהף.
- ולקח הכהן הטנא מידך והניחו לפני מזבח ו אלצהף.
- קרוי תביאנה את אשי ה' את תחלב על תחוב וביאנו את תחוב לקחין אתה תנופה לפני ו יקרא ד' ל

הנהגות הגר"א

[א] גמ' ר"ח ויטמו וז שהיה אומר והנחתו מה אני מקיים ויטמו וז מנופה מל"ג ופני כהנאות רש"ש:

מוסף רש"י

את שטעוין ששה. שאכלו עליו מנחת שבת ימים, וילשא דקרא נקט, וקרא לרשע חלה ללמד על ימות הפסח שכן רשות צלילת מלה מן מללה דהלאש (פסחים צ"ה) טעון לינה. למה חמד בתוך העיר (סו"ט) ודנהגו זו תנופה. שטעוין אחי הנחת הכהן ואוחזו בידו כשהוא קולט וחסור ומניף (דברים כו) ולא קרי ציה והנחתו, ולא נחם אליהם וגי' שמתו יג) שהיה מנחה אוחז לרשע רוחות ומעלה ומוריד (מסכת יו"ט) איתיה יד יד משלמיה. ממונת מה ושוק ואמורין שלמים (סו"ט יט).

מוסף תוספות

א. ונראה לפרש דמשמע ליה כולוהו בקר אחד משום דכולוהו ד' תשלומין דראשון דתנופה ש' לה תשלומים כל ז'. מוס' ומס' ג'. ד"ה ופנית. ב. פירוש דאפיק תנופה מניש ואי"כ והניחו והנחתו תרייהו להנחה מעכבת. מוס' מסות ד' ד"ה ומל"ג. שכתוב אחר כל הקריאה. ט. ד"ה ואי"כ מנילה דמתחלת הקריאה הוא מניש. ט. ה. דהנא דספרי לא מצריך כוונת תנופתו. פי' הלאש ככורים פ"ג מ"ו. ו' ד' הבעלים. אבל בין די בהן לקרבן לא

מכלל שחור ונטלו ולמה נטלו לתנופה: זו הנחה. שמגיד לך שמואל להניחו לפני המנוח ואח"כ יעלוהו הכהנים ויאכלוהו: ודלמא. היא דקמתי תנופה ולינה ר"א צן יעקב הוא דשמעי' ליה נמי דאמר טעוין תנופה אלא כרבי יהודה לא מתקמא דלית ליה לרי' יהודה כל שאין טעון ששה אין טעון לינה ולא תילף מהכא סברא דר"ד: ידיו כפיאנה. צנעלים שלמים כמידי גבי תנופה דמכזיז בסיפיה להניף אוחז תנופה וגו': מה דלא. דזיכורים כהן דמכזיז ולקח הכהן: תחא יד הבעלים. צעלים אוחזים צנעת הטנא ובהן מניח ידיו תחת שוליו וכן מפרש צמסכת זיכורים (פ"ג מ"ו): מאי הוי עלה. דזמן צשמיי: פז"ר

מכלל שחור ונטלו ולמה נטלו לתנופה: זו הנחה. שמגיד לך שמואל להניחו לפני המנוח ואח"כ יעלוהו הכהנים ויאכלוהו: ודלמא. היא דקמתי תנופה ולינה ר"א צן יעקב הוא דשמעי' ליה נמי דאמר טעוין תנופה אלא כרבי יהודה לא מתקמא דלית ליה לרי' יהודה כל שאין טעון ששה אין טעון לינה ולא תילף מהכא סברא דר"ד: ידיו כפיאנה. צנעלים שלמים כמידי גבי תנופה דמכזיז בסיפיה להניף אוחז תנופה וגו': מה דלא. דזיכורים כהן דמכזיז ולקח הכהן: תחא יד הבעלים. צעלים אוחזים צנעת הטנא ובהן מניח ידיו תחת שוליו וכן מפרש צמסכת זיכורים (פ"ג מ"ו): מאי הוי עלה. דזמן צשמיי: פז"ר

מכלל שחור ונטלו ולמה נטלו לתנופה: זו הנחה. שמגיד לך שמואל להניחו לפני המנוח ואח"כ יעלוהו הכהנים ויאכלוהו: ודלמא. היא דקמתי תנופה ולינה ר"א צן יעקב הוא דשמעי' ליה נמי דאמר טעוין תנופה אלא כרבי יהודה לא מתקמא דלית ליה לרי' יהודה כל שאין טעון ששה אין טעון לינה ולא תילף מהכא סברא דר"ד: ידיו כפיאנה. צנעלים שלמים כמידי גבי תנופה דמכזיז בסיפיה להניף אוחז תנופה וגו': מה דלא. דזיכורים כהן דמכזיז ולקח הכהן: תחא יד הבעלים. צעלים אוחזים צנעת הטנא ובהן מניח ידיו תחת שוליו וכן מפרש צמסכת זיכורים (פ"ג מ"ו): מאי הוי עלה. דזמן צשמיי: פז"ר

מוס' מנחות סא: ד"ה סקן. א. הבעלים אוחזין באוגני הכלי והכהן בשוליו מלמטה. ט. פ. ס. כדכתוב על כפי הנוד. רש"י מ"מ מנחות זל. דלא הוי חציצה כפולה אלא בין די הבעלים ולקרבן וכי פסלה חציצה. מוס' ר"ח מסכת קרישין לו:

א. נראה לפרש דמשמע ליה כולוהו בקר אחד משום דכולוהו ד' תשלומין דראשון דתנופה ש' לה תשלומים כל ז'. מוס' ומס' ג'. ד"ה ופנית. ב. פירוש דאפיק תנופה מניש ואי"כ והניחו והנחתו תרייהו להנחה מעכבת. מוס' מסות ד' ד"ה ומל"ג. שכתוב אחר כל הקריאה. ט. ד"ה ואי"כ מנילה דמתחלת הקריאה הוא מניש. ט. ה. דהנא דספרי לא מצריך כוונת תנופתו. פי' הלאש ככורים פ"ג מ"ו. ו' ד' הבעלים. אבל בין די בהן לקרבן לא

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

מ"א.

עין משפט
גר מצוה

6) וזמנים ס"ב, 4) [מספ' פ"ג ד"ה, 4] [ע"פ מילתא דר' יא': (תוספתא מעלה פ"ה ה"ח, ד) ע"י לקמן ג"ג. פ"ה ד"ה, 4] געטע, 5) [מנחות 5: 1] 1) ז"ל ששקלים יעב"ד, 1) [מנחות כ"ג, ח] ויניח תוספתא ע"י: כ"ג ד"ה נקשו ומוספות גיטין סת. ד"ה א"כ תוספתא וזמנים נד: ד"ה אכנים ומוספות חולין י"י ד"ה וזמנה,

תורה אור השלם

1. מהו ימי עמלק ומוספות גיטין סת. ד"ה א"כ תוספתא וזמנים נד: ד"ה אכנים ומוספות חולין י"י ד"ה וזמנה,
2. בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: בראשית א א
3. אשירה נא לידודי שירת דודי לכרמו ברגי הקה לידודי ויסקלוהו וישעוהו שרק ויבן מגדל בתוכו וגם יקב חצב לו ויקו לעשות עובדים ועש באש"ם: ישעיהו ה א-ב
4. ונסבו רביעת החין לכבש האחר בקדש ודקר נקר שבר לוי: במדבר כח 4

לעני רש"י

פשוטין (פושטיץ), גמיה.

מוסף תוספות

א. אין חסרוננו ניכר בפחות מיכן אבל באבא דתוכי אבניו שלמות כל שפומינהו גדולה בחגיגת צפורן אינו שלימות, וא"י האי כאורחיה והאי כאורחיה ואין דורכו של סדי להיות כיב חלק. כשרא' מילין י"א. ב. הוא דפוס מרובע עשוי מאבן עזים וכי' רוחב הקרש אמה והוא גובהו של מלבן ממלא אבנים וסדי וזפת וקוביא עד שמשווהו לגובה המלבן. ג' י"א. זמנים שפ"ה חלקה. ד"ב. ארורים ותומים הו' שאם לא כן היה כהן גדול מחוסר בורים אלא לא היו מטיבין לנשאליו בהן. ט"ס: יומא ט': ד"ה ואזיט. ז"ב. וצ"ח לומר שמשווהו מנין שפ"ה עד חורבן בית שני. ט"ס: גיטין סת. ד"ה א"כ. 1. שהיו שלמות שלא חסרו מהם כלום. רש"י סוטה מט: כותב עליהם בריו וטראה להם שמיר והן נבקעות מאיליהן כתאנה זו שנבקעת בחמה ואינה סתרה כלום. ט"ס: ע"ז כ"ג: ד"ה נקשו. 1. והא דתכתיב מגוררות במורה מוקי לה באבני ביתו. גיטין סת. ד"ה א"כ. 2. דבבית ראשון לא עשו פרה. ט"ס. כי נסתפקו באורח ששנה משה כל ימי בית ראשון ועד עזרא שעשה השנה ויבין דהא אפוד בבית שני אם כן שמיר נמי היה בו. ט"ס: ע"ז כ"ג: ד"ה נקשו. 10. ועל ידי שמיר אינו נעשה חלק כי אם משקע כתאנה שלא תהא חסרה כלום אבל אין עושה אותן שלמות שלא תהוה בהן צפורן ופגימה בחגיגת צפורן

של מוצה נר. להכי אין כשר לעבודה שכל המוצה שאין לו קרן וכשב יוסד וריבוע פסול לעבודה הכי גרסינן. קרן אכן אמה על אמה ברום אמה לכל קרן ופסול דהיינו אמה כניסה ראשונה וריבוע שאינו מרובע אם חסר אחד מכל אלו פסול. וטעמא אמר רב הונא בשמיטת קדשים (זמנים ס"ב). כל מקום שנאמר המוצה לעבד דהכי משמע המוצה זהו המוצה העשוי כן והנך צנולוהו כתיב המוצה על קרנות המוצה באלכצעך במלואים (שמות כט) ובכשב כתיב אל פני המוצה (ויקרא ו) והכשב הוא פניו של מוצה שהוא פתחו ועלייתו וצניסו כתיב אל יסוד המוצה (שם ט) וצניסו כתיב רבוע יהיה המוצה (שמות טו): **רבי יוסי בר יהודה אומר אף הסוכב מעבדו דקצבר כרכוב המוצה זהו הסוכב והרי נאמר בו המוצה ורצנן צניסו להו זהו הכיור והכי אמרין צנכמי צברק קדשי קדשים (שם): שישין. חלל שמתח המוצה כנגד מקום הנסכים: תמוקי. סמרי לשון חמק עבר (ש"י ה) נסתר וכנסה ממני וכן ע"ד מתי מתחמקין (רמיה ל) סתרי ממני שאת בואה ליקרב אלי על שמעלת צי. תמוקי ירכין לשון ירך המוצה (ויקרא ט): מעשה ידי אומנותו של הקב"ה גרסינן. ועליהם כור דוד וכו' לא גרסינן ליה בתוספתא והכא נמי לא גרסינן ליה דמאן דאית ליה שכראן לית ליה שמששת ימי בראשית נבראו: לידודי. הקב"ה צבילו אני משכרו ובמקומו אני לקבול על זאת: שירם דודי נגרמו. על כרמו: כרם היה לידודי בקרן בן שמן. בארץ ישראל וזית השמינה מכל הארצות: ויעוקהו. צנה להם ערים צורות מוקפות דלתיס וצריח כעובדת דמתרגמינן עיקא (שמות ט): ויסקלוהו. כאלם המפנה אכנים מכרמו כלומר פינה האומות מפניהם שלא יבדו צארלס פן יחטאו אותם: ויעטשו שריק. נטעו גפנים משובחות ולא זמורה אלא שרשין עזמן זה ענת המקדש שהוא שורשן ועיקרן שמחצנם לפני המקום: ויבן מגדל צטוהו זה מוצה. העשוי כמגדל עז: וגם יקב חצב בו. חלופו מגדל. יקב הוא צור חפור וכן עד יקבי המלך (זכריה יד) בית שיחא דמלכא לשון שיח ומערה פושטיין בלע"ז: לוג. ארובה שהיא מלמעלה למטה: צין כבש למוצה. הכבש ארכו ל"ב ומשפט עולה ט' אמות עד ששוק למוצה ולא היה ראשו מחובר למוצה אלא אריר מעט מפסיק צינתיס כדאמר בזמנים (דף קד). ועשית עולותיך הבשר והדס מה דס צוריקה אף צשר צוריקה הא למדת אריר יש צין כבש למוצה ואותו אריר קרוי צין כבש למוצה ולול היה צאמו אריר כמעברו של כבש בשמונה אמות מערבית של כבש שהכבש רחבו ט"ו אמה ממזרח למערב ואותו חלל שהנסכים יורדין לתוכו שהן נעשין צדומית מערבית של מוצה ומוקף ארבע מחילות עד הקרקעית של רכפת שיש ואין היין נבלע שם וכל נכסי יין של כל השנה יורדין שם. והאי תנא ליה ליה שהיו שיתין יורדין עד תמוס והכי אמרינן לקמן [ע"ז] דלית ליה ופליג אדרבנן: פרחי כהונה. ילדים כהנים: יין קדוש. שנעשף ונקרש: ושורפין אותו בקדושה. במקום קדוש בעזרה ומתוך השימין מויליין אותו שלא יתמלאו השימין מן הנסכין שכל קרבנות הצבור והיחד טעוין נכסי חוץ מתחטא ואסתי (שורפין אותם שאסורין בהגהה דקדש הוא: שאמר נקדש הפך. הקיש שריפה לניסוחי: מה**

שכב מוצה שאין לו קרן. וזה שקרו נפגמה הוא ליה קרן כמאן דליתיה ולכן נפסל לעבודה דאין לו קרן דפגימה פוסלת בצבני מוצה כדי שתמגור צה לצורן כדאמר פ"ק דחולין (דף י"א. וס) וטעמא פירש שס צקונטי' משום דכתיב אכנים שלמות צמנה [וציטירא] פליגי צה תנאי הסם ר"ש צן יוחי אומר טפח ר' אליעזר צן יעקב אומר כית וי"ל דהטעם משום דלא חשיב ריבוע למר צבאי שיעורא ולמר צבאי שיעורא^א וריבוע מעכב דקמתי הכל ומיהו צמוצה ניחא דכתיב רבוע יהיה המוצה אבל קרן מנלן דסדי היה צקן דלע"פ שפירש כאן צקונטי' קרן אכן מרובע אמה על אמה ברום אמה לא יתכן דע"י מלצן נעשה^ב כדאי' צפ' איזוהו מקומן (זמנים ט"ג) ושאל רבוע דקרן ילפינן ממוצה ואל"ת ואכני מוצה מאי ארירא משום דנפגמה מופקו ליה משום דחסרה האכן ואפילו לא נפגמה^ג לא קרינן צהו שלמות דמכוח פ' איזוהו מקוונן (שם) גבי מזרחית צדומית שלא היה לו יסוד דפרקי היכי עזבי לה אי דגייז לה אכנים שלמות אמר רחמנא וי"ל דהכי קאמר ליה הסם אי גייז לשבר האכן אי אפשר [לשברן] צלא פגימה ואין כאן שלמות ואס צא לפחות ולהחליק צכסין צלא פגימה איכא איסורא דלא מניף עליהן צחל וכן משמע צמסכת ע"ז פ' ר' ישמעאל (דף צ"ג): גבי אכני מוצה^ד שקלאוס וגמוס צית חשמונאי דקאמר היכי נעביד

שכב מוצה שאין לו קרן. וזה שקרו נפגמה הוא ליה קרן כמאן דליתיה ולכן נפסל לעבודה דאין לו קרן דפגימה פוסלת בצבני מוצה כדי שתמגור צה לצורן כדאמר פ"ק דחולין (דף י"א. וס) וטעמא פירש שס צקונטי' משום דכתיב אכנים שלמות צמנה [וציטירא] פליגי צה תנאי הסם ר"ש צן יוחי אומר טפח ר' אליעזר צן יעקב אומר כית וי"ל דהטעם משום דלא חשיב ריבוע למר צבאי שיעורא ולמר צבאי שיעורא^א וריבוע מעכב דקמתי הכל ומיהו צמוצה ניחא דכתיב רבוע יהיה המוצה אבל קרן מנלן דסדי היה צקן דלע"פ שפירש כאן צקונטי' קרן אכן מרובע אמה על אמה ברום אמה לא יתכן דע"י מלצן נעשה^ב כדאי' צפ' איזוהו מקומן (זמנים ט"ג) ושאל רבוע דקרן ילפינן ממוצה ואל"ת ואכני מוצה מאי ארירא משום דנפגמה מופקו ליה משום דחסרה האכן ואפילו לא נפגמה^ג לא קרינן צהו שלמות דמכוח פ' איזוהו מקוונן (שם) גבי מזרחית צדומית שלא היה לו יסוד דפרקי היכי עזבי לה אי דגייז לה אכנים שלמות אמר רחמנא וי"ל דהכי קאמר ליה הסם אי גייז לשבר האכן אי אפשר [לשברן] צלא פגימה ואין כאן שלמות ואס צא לפחות ולהחליק צכסין צלא פגימה איכא איסורא דלא מניף עליהן צחל וכן משמע צמסכת ע"ז פ' ר' ישמעאל (דף צ"ג): גבי אכני מוצה^ד שקלאוס וגמוס צית חשמונאי דקאמר היכי נעביד

יבצרינהו אכנים שלמות אמר רחמנא נקרינהו פ"י לעשות צלא פגימות לא מניף עליהם צחל כתיב ואל"ת וליעבדו על ידי שמיר צבצית שני הוא שמיר דמכוח צמסכת סוטה צפ' עגלה ערופה (דף מט). דקאמר משמנו צניאיים הראשונים צטלו אורים ותומים משחרב צית המקדש צטל שמיר והיינו צית שני דאי צית ראשון ליערבינהו משחרב צית המקדש צטלו אורים ותומים ושמיר דמשמנו צניאיים הראשונים היה חורבן הצית דכתיבא צגמ' משחרב צהמ"ק צטלו אורים ותומים^א והיינו צית ראשון דחמשה דצריס חסר צית שני מצית ראשון כדאיתא ציומא (דף כ"א): אלא צטל השמיר היינו לאחר צית שני^ב וכן הא דקאמר רשב"ג הסם משחרב צהמ"ק ניטל טעם הפירות מסתמא לאחר חורבן צית שני קאמר שחרב צימיו מדע דלשכתן צבית שני צמיה פירות מתצרכין צימי שמעון צן טעמ^ג שנעשין חטין ככליות של צור הגדול ועוד י"ל לצביא ראייה דהוא שמיר צבצית שני מעובדל דדמא צן מניה ד"פ"ק דקידושין (דף ל"ג). ודפ"צ דע"ז (דף כ"ג. וס) צכשו ממנו חכמי ישראל אכנים לאפוד ואכני אפוד צעו שמיר כדקאמר ר' תנחומי פ' עגלה ערופה (סוטה מט): כדכתיב במלואותם^א ואפי' ר' יהודה דפליג עליה ואמר שמיר צבו צנה שלמה את צהמ"ק^ב מודה נמי דאכני אפוד צעו שמיר דמכוח פ' מי שאחזו (גיטין סת. וס) גבי צנין צהמ"ק שעשה שלמה דקאמרינן היכי נעביד איכא שמיר דאיתיה משה לאכני אפוד והאי על כרחך רבי יהודה היא דלר' תנחומי לא הוא שמיר צבצית אפוד ושהוא דמא צן מניה צבצית שני הוא דקאמרינן הסם לשנה נולדה לו פרה אדומה צעדרו^ג ושצע פרות היו הראשונה שעשה משה שניה שעשה עזרא דמגן צמסכת פרה (פ"ג מ"ה) וכיון שהיה שמיר צבצית שני כדפירשית אמאי גנוס צית חשמונאי וי"ל שמיר אין עושה אותן שלמות שלא תמגור צה לצפורן^ד ואל"ת אי"כ היאך צנו את המוצה^ה ללא אפשר לומר שהיה מתקן מנצחן ומכניסו מצפנים דאפילו כי האי גוונא צמוצה אסור דכתיבא צמכילתא צסוף פרשת ישמע יתרו לא תצנה אתהן גזית צו אין אתה צונה גזית אבל אמה צונה גזית צהיכל וצקודש הקדשים ומה אי מקיים ומקצות והגרון וכל כלי צבול לא נשמע צבצית דהצנותו צבצית אינו נשמע אפילו צחוף אינו נשמע וכן יקד רבינו אליהו הזקן צזארת אמת יהגה חכיב אכני מוצה תוך וצרן ועבר והיינו יכולען לחלק צין קודם שהוקדשו אכנים שלמות דעודן חולין לאחר שהוקדשו אבל אין צריך דלמשמע צפ' איזוהו מקומן (זמנים נ"ד. וס) צעבו אותו בצבנים החלוקות^א כגון חלוקי אכנים מן הנמל צצחול אים וצחול אים צבראו חלקות מששת ימי בראשית ומיהו קשה דגבי צית המקדש כתיב אכן שלמה מסע צננה ואמר ר' יהודה דהוא שמיר לצהמ"ק^ב: **אל תיקרי בראשית אלא ברא שרת.** האי תנא ר' יוחנן סברי מששת ימי בראשית נבראו אבל אידך תנא דרריש וגם יקב חצב ליה ליה דמההוא קרא דריש מוצה ושיתין למוצה צירי אלס הוא וצמילתיה קרסין ועליו כרה דוד ומיהו קשה דר' יוחנן דלר' יוחנן דהכא סבר מששת ימי בראשית נבראו דריש מעשה ידי אמן מעשה אומנותו של מקום ולקמן צפרק החליל (ג"ג) א"ר יוחנן צעשה שברה דוד שיתין קפה תהומא ושאל אמוראי נינהו ואליצא דר' יוחנן: וישעיהו שורק זה בית המקדש ויבן מגדל בתוכו זה מוצה וגם יקב חצב בו אלא השייתין. כך כתוב צכל הספרים וזה גרסת הקונטי' אבל בתוספתא גריס ויבן מגדל צמוכו זה היכל וגם יקב חצב צו זה מוצה וקרי למוצה יקב לפי שמנסכין עליו את היין שמויליין מן היקבים ומריצויא דגס דרשינן שיתין:

נסכים

שמיר ופגימה בחגיגת צפורן פסלה במזבח כדאיתא בפרק קמא דחולין (דף י"ח). ט"ס. דאנה ימצאו אבנים בלא פגימה ואם יחליקו בברזל איכא איסורא דלא תניף עליהן ברזל וליכא לימור נמי ע"י שמיר דצ"כ ע"י שמיר נמנ לא יהיו חלקות שלא תהוה בהן הצפורן. מו"ל מילין י"א. ד"ה זמנה. א"כ. אבני קטנים חלקיות שלא היה בהם שום פגימה. ט"ס.

כ"ג א מ"י פ"ב מה' בית
המזבחה הל' ח סגנו
ע"ן קס"ג:
כ"ב ב מ"י ט"ס הלכה י"א:
כ"ג ג מ"י ט"ס הלכה י"ב:

רבינו הגאון
הגיא אמר ר' אליעזר בר'
המזבחה הל' ח סגנו
כבש למוצה במעורבו של
כבש, פרחי כהונה אחת
לשבעים שנה ויורדין שם
ומלקטין משה יין קרוש
הדרומה לפיגול דבילה
ושורפין אותו בקודש. שני
בקודש הסך.